

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 124.251 van 16 oktober 2003

A. 137.156/XIII-3004

- In zake:
1. **VANTOMME** Patrick,
 2. **DECONINCK** Marie-Claude,
 3. **DELBERGHE** Philippe,
 4. **DELBERGHE** Stéphane,
 5. **KERKHOVE** Emmanuel,
 6. **de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid met een sociaal oogmerk LA FERME DE L'ANCIENNE CURE,**

die alle woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Ignace BROUCKAERT, advocaat,
résidence des Mottes 10
7500 Doornik,

tegen:

de stad Moeskroen,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Dominique LAGASSE, advocaat,
Steenweg op Ter Hulpen 187
1170 Brussel.

Tussenkommende partijen:

1. **de naamloze vennootschap CORA,**
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Tangui VANDENPUT, advocaat,
Louizalaan 390/12
1050 Brussel,
2. **de stad Watrelos,**
3. **de stad Roubaix,**
die beide woonplaats hebben gekozen bij
Mr. François BOON, advocaat,
chemin du Stocquoy 1-3
1300 Waver,

4. **de Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de Minister van Economie,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-François DE BOCK, advocaat,
Tasson-Snelstraat 38
1060 Brussel.

A.137.160/XIII-3006

Inzake:

1. **VANTOMME** Patrick,
2. **DECONINCK** Marie-Claude,
3. **DELBERGHE** Philippe,
4. **DELBERGHE** Stéphane,
5. **KERKHOVE** Emmanuel,
6. **de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid met sociaal oogmerk LA FERME DE L'ANCIENNE CURE**,

die alle woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Ignace BROUCKAERT, advocaat,
résidence des Mottes 10
7500 Doornik,

tegen:

de gemeente ESTAIMPUIS,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Dominique LAGASSE, advocaat,
Steenweg op Ter Hulpen 187
1170 Brussel.

Tussenkomen partijen:

1. **de naamloze vennootschap CORA**,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Tangui VANDENPUT, advocaat,
Louizalaan 390/12
1050 Brussel,
2. **de stad Wattrelos**,
3. **de stad Roubaix**,
die beide woonplaats hebben gekozen bij
Mr. François BOON, advocaat,
chemin du Stocquoy 1-3
1300 Waver,
4. **de Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de Minister van Economie,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-François DE BOCK, advocaat,
Tasson-Snelstraat 38
1060 Brussel.

**DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 26 mei 2003 ingestelde vordering waarbij Patrick VANTOMME, Marie-Claude DECONINCK, Philippe DELBERGHE, Stéphane DELBERGHE, Emmanuel KERKHOVE en de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid met een sociaal oogmerk LA FERME DE L'ANCIENNE CURE de schorsing vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van 10 maart 2003 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Moeskroen waarbij aan de NV CORA toestemming wordt verleend om een winkel- en recreatiecentrum te vestigen op de plaats "du Quevaucamps" genaamd, in de gemeenten Moeskroen (Dottignies) en Estaimpuis (Saint-Léger en Evregnies) met een totale bruto bebouwde oppervlakte van 113.901 m² en een netto verkoopsvloeroppervlakte van 50.028 m² (A.137.156/XIII-3004);

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekers de nietigverklaring van dezelfde beslissing vorderen;

Gezien de op 26 mei 2003 ingestelde vordering waarbij Patrick VANTOMME, Marie-Claude DECONINCK, Philippe DELBERGHE, Stéphane DELBERGHE, Emmanuel KERKHOVE en de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid met een sociaal oogmerk LA FERME DE L'ANCIENNE CURE de schorsing vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van 10 maart 2003 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Estaimpuis waarbij aan de NV CORA toestemming wordt verleend om een winkel- en recreatiecentrum te vestigen op de plaats "du Quevaucamps" genaamd in de gemeenten Moeskroen (Dottignies) en Estaimpuis (Saint-Léger en Evregnies) met een totale bruto bebouwde oppervlakte van 113.901 m² en een netto verkoopsvloeroppervlakte van 50.028 m²" (A.137.160/XIII-3006);

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekers de nietigverklaring van dezelfde beslissing vorderen;

Gezien de op 16 juni 2003 ingediende verzoekschriften, waarbij de naamloze vennootschap CORA vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding over elk van beide zaken;

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen;

Gezien het verslag van de heer THIBAUT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikkingen van 4 september 2003, waarbij wordt bepaald dat de zaken voorkomen op de terechtzitting van 7 oktober 2003 om 9.30 uur;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en de beschikkingen tot vaststelling van de rechtsdag;

Gezien de op 11 september 2003 ingediende verzoekschriften, waarbij de stad Wattrelos en de stad Roubaix vragen als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding over elk van beide zaken;

Gelet op de beschikking van 17 september 2003, waarbij besloten wordt dat er grond is om de zaken naar een kamer met drie leden te verwijzen;

Gezien de op 2 oktober 2003 ingediende verzoekschriften, waarbij de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Economie, vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding over elk van beide zaken;

Gehoord het verslag van de heer DAOUD, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Ignace BROUCKAERT, advocaat, die voor de verzoekers verschijnt, van Mr. Dominique LAGASSE, Mr. Edward VAN DAELE, Mr. Pierre MOERINCK en Mr. Benoît VERZELE, advocaten, die voor de stad Moeskroen en de gemeente Estaimpuis verschijnen, van Mr. Tanguy VANDENPUT, advocaat, die voor de eerste tussenkomende partij verschijnt, van Mr. François BOON, advocaat, die voor de tweede en de derde tussenkomende partij verschijnt, en van Mr. Jean-François DE BOCK, advocaat, die voor de vierde tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van de heer THIBAUT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de vorderingen tot schorsing:

1. Op 4 februari 2002 dient de NV CORA bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Moeskroen en bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Estaimpuis een aanvraag in voor een sociaal-economische machtiging met het oog op de vestiging van een winkel- en recreatiecentrum op de plaats Quevaucamps genaamd. Die aanvraag betreft drie bouwwerken, waaruit onder meer blijkt dat de totale vooropgestelde investering 175 miljoen euro bedraagt, dat het winkelcomplex een hypermarkt omvat, honderd boetieks, tien gespecialiseerde winkels van middelgrote omvang, een eetcomplex, een bowlinggelegenheid en een bioscoopcomplex en dat de totale bebouwde grondoppervlakte 359.000 m² bedraagt voor een totale handelsoppervlakte die bruto 90.849 m² en netto 50.028 m² bedraagt.

2. Op 11 en 12 februari 2002 worden de aanvragen voor de vestiging van een winkelcomplex van de NV CORA overgezonden aan het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie.

3. Op 13 mei 2002 wordt de aanvraag voor de vestiging van de NV CORA, na een verzoek om nadere informatie, ter fine van onderzoek aangenomen door het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie.

4. Op 9 juni 2002 brengt het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie collegiaal een gunstig advies uit, waarbij vermeld wordt dat op 21 december 2001 een stedenbouwkundige vergunning is aangevraagd.

5. Op 14 juni 2002 wordt het advies van het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie overgezonden aan de provinciale commissie voor de distributie. Het college van burgemeester en schepenen van de betrokken gemeenten ontvangt daarvan eveneens een kopie, waarin wordt vermeld dat vóór de afgifte van de exploitatievergunning een bouwvergunning moet worden verkregen.

6. Op 30 augustus 2002 stelt het bestuur Handelsbeleid van het Ministerie van Economische Zaken vast dat het niet het advies heeft ontvangen van

de provinciale commissie voor de distributie en interpelleert het de stad Moeskroen omtrent de eventuele afgifte van een vergunning voor de aangevraagde handelsvestiging.

7. Op 6 september 2002 antwoordt de stad Moeskroen dat ze nog geen vergunning voor een handelsvestiging heeft afgegeven wegens het ontbreken van een stedenbouwkundige vergunning en omdat de termijn gesteld in artikel 11, § 3, van de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen slechts indicatieve waarde heeft.

8. Op 8 maart 2003 geeft het college van burgemeester en schepenen van de stad Moeskroen aan de NV CORA een stedenbouwkundige vergunning af met het oog op de bouw van een winkelcentrum en een bioscoopcomplex op de plaats Quevaucamps. Er zijn verscheidene vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die vergunning ingesteld.

9. Op 8 maart 2003 geeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Estaimpuis aan de NV CORA een stedenbouwkundige vergunning af met het oog op de bouw van een winkelcentrum en een bioscoopcomplex op de plaats Quevaucamps. Er zijn verscheidene vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die vergunning ingesteld.

10. Op 10 maart 2003 geeft het college van burgemeester en schepenen van de stad Moeskroen aan de NV CORA toestemming om een winkel- en recreatiecentrum te bouwen op de plaats Quevaucamps in de gemeenten Moeskroen (Dottignies) en Estaimpuis (Saint-Léger en Evregnies) met een totale bruto bebouwde oppervlakte van 113.901 m² en een netto verkoopsvloeroppervlakte van 50.028 m². Dat is de beslissing waarvan de schorsing van tenuitvoerlegging wordt gevorderd in zaak A.137.156/XIII-3004;

11. Op 10 maart 2003 verleent het college van burgemeester en schepenen van Estaimpuis ook die toestemming. Dat is de beslissing waarvan de schorsing van tenuitvoerlegging wordt gevorderd in zaak A.137.160/XIII-3006;

Overwegende dat de beide vorderingen zijn ingesteld door dezelfde verzoekers die dezelfde middelen aanvoeren tegen die twee beslissingen; dat er grond is om de kort gedingen over de beide zaken in het belang van een goede rechtsbedeling samen te voegen;

Overwegende dat de NV CORA, die de omstreden vergunningen heeft gekregen, bij verzoekschriften van 16 juni 2003 vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding over elk van beide zaken; dat er grond is om dat verzoek voor de beide zaken in te willigen;

Overwegende dat de steden Roubaix en Wattrelos bij verzoekschrift van 11 september 2003 gevraagd hebben om als tussenkomende partijen te mogen optreden in het kort geding over elk van beide zaken;

Overwegende dat ze in zaak A.137.160/XIII-3006 geen enkel stuk indienen waaruit blijkt dat de beslissing om in rechte op te treden is genomen door hun daartoe bevoegde organen; dat dit verzoek niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de stukken die ze in zaak A.137.156/XIII-3004 indienen weliswaar een verwijzing bevatten naar de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Estaimpuis (het onderwerp van de vordering die op de rol is ingeschreven onder het nummer A.137.160/XIII-3006), maar dat ervan uitgegaan moet worden dat het om een vergissing gaat;

Overwegende dat de steden Roubaix en Wattrelos aanvoeren dat "gemeenten zich natuurlijk mogen beroepen op de schending van een gemeentelijk belang" en dat "een gemeente een belang heeft wanneer ze in rechte optreedt om haar stedenbouwkundige opvattingen te verdedigen"; dat ze betogen dat "dat natuurlijk ook geldt wanneer ze haar visie op de sociaal-economische ontwikkeling verdedigt" en onderstrepen dat "de sociaal-economische ontwikkeling luidens de 'Code général sur les collectivités territoriales' dus deel uitmaakt van de zaken waarover de Franse gemeenten, en bijgevolg de verzoekers, in het belang van de gemeente moeten waken"; dat ze aanvoeren dat ze "respectievelijk 10 en 5 kilometer vandaan liggen van de plaats waar het winkelcentrum volgens de bestreden sociaal-economische machtigingen mag worden gebouwd" en dat ze "deel uitmaken van het verzorgingsgebied waarbinnen het winkelcentrum zijn in de aanvraag om de sociaal-economische machtiging vooropgestelde omzet zal maken"; dat ze daaruit afleiden dat "de sociaal-economische weerslag van de uitvoering van de bestreden handelingen op (hun) sociaal-economische belangen bijgevolg vaststaat";

Overwegende dat de partijen krachtens artikel 19, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 11 januari 1973, moeten doen

blijken van een belang; dat dit belang rechtstreeks, persoonlijk, dadelijk, stellig en wettig moet zijn;

Overwegende dat een gemeente er doorgaans belang bij heeft om handelingen die betrekking hebben op de inrichting van haar grondgebied nietig te laten verklaren en tussen te komen in gedingen die tegen diezelfde handelingen worden ingesteld, maar dat in casu moet worden opgemerkt dat de vordering van de steden die verzocht hebben om als tussenkomende partijen te mogen optreden is ingegeven door het feit dat ze deel uitmaken van het verzorgingsgebied waarbinnen het winkelcentrum zijn omzet zal maken; dat enerzijds moet worden opgemerkt dat, voorzover ze - aangezien ze zelf geen handelsactiviteit uitoefenen - duidelijk geen persoonlijk nadeel kunnen ondervinden als de spreiding van de totale omzet in het betrokken verzorgingsgebied er eventueel anders zou uitzien, ze niet kunnen aantonen dat het vereiste belang een persoonlijk belang is, aangezien het gaat om het belang van de handelaars die op hun grondgebied gevestigd zijn; dat, anderzijds, de weerslag die de uitvoering van de bestreden handeling eventueel zou kunnen hebben op hun taak om bij te dragen tot de economische ontwikkeling, anderzijds niet voldoende is om aan te tonen dat ze het vereiste rechtstreeks belang hebben om in rechte op te treden; dat de verzoeken tot tussenkomst niet kunnen worden ingewilligd;

Overwegende dat de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Economie, bij verzoekschriften die op 2 oktober 2003 zijn ingediend, vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding over elk van beide zaken; dat hij zijn belang om in rechte op te treden inzonderheid als volgt verantwoordt:

" Dat belang vloeit voort uit het feit dat het eerste annulatiemiddel van de verzoekers ontleend is aan schending van artikel 2 van de wet van 29 juni 1975 alsook aan machtsoverschrijding en uit het feit dat de geldigheid van het advies van het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie d.d. 13 juni 2002 in dat middel wordt aangevochten. Volgens de verzoekers zou de bestreden handeling onwettig zijn omdat dat advies, namelijk een advies gegeven door een instantie die is geraadpleegd tijdens de administratieve procedure van sociaal-economische machtiging, onwettig is. De verzoeker tot tussenkomst heeft er belang bij de geldigheid van dat advies te verdedigen, aangezien het gegeven is door één van zijn organen";

Overwegende dat de Belgische Staat er belang bij heeft in de beide zaken als tussenkomende partij op te treden om het advies van het Sociaal-Economisch Comité, dat één van zijn organen is, te verdedigen; dat hij overigens als verwerende partij had kunnen worden aangewezen, net als in de zaak A.139.647/XIII-3080 die de stad Roubaix en de stad Wattrelos hebben ingesteld om

de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van dezelfde handelingen als die waarop het onderhavige geding betrekking heeft, alsmede van het advies van het Sociaal-Economisch Comité; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de verwerende partijen en de eerste tussenkomende partij opwerpen dat de vordering tot schorsing niet-ontvankelijk is, op de grond dat de eerste verzoeker in het handelsregister staat ingeschreven als handelaar die als handelsactiviteit in het bijzonder auto's verkoopt zonder dat op de griffie van het handelsregister het attest is neergelegd waarbij de kamer van koophandel de uitoefening van een dergelijke activiteit toestaat, zodat de eerste verzoeker die handelsactiviteit onwettig uitoefent en niet over een wettig belang beschikt om de onderhavige vorderingen in te stellen, dat de tweede verzoekster in het handelsregister staat ingeschreven als echtgenote van de heer NILES terwijl zij volgens het handelsregister gehuwd is met de heer DENDIEVEL, zodat zij zich in een onwettige situatie bevindt, dat de derde en de vierde verzoeker, die beide banketbakker zijn, niet ingeschreven staan onder de nummers 69.614 en 69.615 maar onder de nummers 69.914 en 69.915 en het beroep uitoefenen in een onwettig samengestelde feitelijke vereniging zodat ze geen wettig belang kunnen hebben om de vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handelingen in te stellen, dat het handelsregisternummer van de vijfde verzoeker verkeerd is en dat de zesde verzoekende partij, naast een onjuist handelsregisternummer, op 17 september 2002 een aanvraag om inschrijving heeft ingediend, terwijl ze haar activiteit is begonnen op 20 maart 2002;

Overwegende dat de artikelen 4, 41 en 42 van de wetten betreffende het handelsregister, gecoördineerd op 20 juli 1964, als volgt luiden:

" Art.4. Elke natuurlijke of rechtspersoon van Belgische of van vreemde nationaliteit, die voornemens is door het exploiteren, hetzij van een hoofdinrichting, hetzij van een filiaal of een bijkantoor, enige handelswerkzaamheid uit te oefenen in het rechtsgebied van een rechtbank van koophandel (...) waar hij nog geen handelsinrichting exploiteert, moet vooraf om zijn inschrijving in het ter griffie van die rechtbank gehouden handelsregister verzoeken.

(...).

Art. 41. Bij gebreke van vermelding van het nummer der inschrijving in het handelsregister in het exploitatiedagvaarding en behoudens verantwoording van die inschrijving op de datum, waarop de eis werd ingesteld binnen de door de rechtbank gestelde termijn, verklaart deze de eis van ambtswege niet-ontvankelijk.

Art. 42. Onontvankelijk is elke hoofdeis, tegeneis of eis tot tussenkomst welke zijn grond vindt in een handelswerkzaamheid waarvoor de verzoeker niet ingeschreven was bij het instellen van de vordering.

De niet-ontvankelijkheid is gedekt indien zij niet vóór iedere andere exceptie of verweermiddel wordt voorgesteld";

Overwegende dat artikel 42 van de voormelde gecoördineerde wetten bepaalt dat een niet-inschrijving in het handelsregister leidt tot niet-ontvankelijkheid, terwijl artikel 41 bepaalt dat de niet-vermelding van het nummer van inschrijving in dat register tot niet-ontvankelijkheid leidt; dat de niet-ontvankelijkheid gebaseerd op artikel 41 niet geldt als de inschrijving bij het instellen van de vordering bewezen is; dat in casu niet wordt aangevoerd dat de verzoekers niet ingeschreven staan in het handelsregister; dat artikel 42, dat verhindert dat een bij een gerecht ingestelde vordering ontvankelijk wordt verklaard, niet van toepassing is;

Overwegende dat geen enkele sanctie bestaat wanneer de handelaar onvrijwillig een verkeerd handelsregisternummer opgeeft, wanneer hij de inschrijving niet wijzigt naar aanleiding van een wijziging in zijn gegevens of een "onwettige" feitelijke vereniging aangaat, een begrip dat de verwerende partijen overigens niet nader toelichten; dat de vergissingen van de verzoekers de verwerende partijen echter niet belet hebben om de verzoekers duidelijk te identificeren en met zekerheid vast te stellen dat ze de hoedanigheid van handelaar hebben; dat in de inschrijving van de eerste verzoeker in het handelsregister weliswaar wordt vermeld dat de verkoop van auto's tot zijn handelsactiviteit behoort, maar dat het slechts gaat om een onderdeel van de opsomming van de activiteiten die uitgeoefend worden of kunnen worden en dat in model IV van de aanvraag om inschrijving duidelijk staat dat de betrokken verzoeker een kleinhandel in levensmiddelen drijft;

Overwegende dat de zesde verzoekende partij in het handelsregister ingeschreven stond toen ze het onderhavige geding instelde;

Overwegende dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de verwerende partijen een tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpen; dat ze uiteenzetten dat de verzoekers, die hun handelsactiviteiten onwettig uitoefenen, geen wettig belang hebben om voor de Raad van State een vordering tot schorsing in te stellen en dat ze hun belang om in rechte op te treden ten onrechte impliciet baseren op het bestaan van een onaantastbaar

eigendomsrecht op "hun" huidige klantenbestand, dat als een voor altijd vaststaand gegeven wordt beschouwd, of op het bestaan van een feitelijk monopolie inzake het recht om hun handelsactiviteiten uit te oefenen, wat zou wettigen dat elke potentiële concurrent wordt geweerd, dat de vrijheid van handel en nijverheid vrije mededinging inhoudt, wat impliceert dat klanten mogen worden aangetrokken, dat ze een gedeeltelijke lezing van het advies van het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie geven, dat dit comité weliswaar vreest voor nadelige gevolgen, maar ook positieve gegevens beklemtoont en positieve gevolgen voor het stadscentrum en de daar gevestigde winkels aanvoert en dat de verzoekende partijen aldus niet doen blijken van een stellig, dadelijk en wettig belang om in rechte op te treden;

Overwegende dat de bewijsvoering voor de wettigheid van de situatie van de verzoekers samenvalt met de eerste exceptie;

Overwegende dat uit de vorderingen tot schorsing blijkt dat de verzoekers handelaars zijn die gevestigd zijn in de onmiddellijke omgeving van de plaats waar de NV CORA van plan is grote winkelpanden te bouwen en vervolgens open te stellen voor het publiek; dat ze respectievelijk een minisupermarkt, een banketbakkerij, een bakkerij, een boekhandel en een taverne houden en aanvoeren dat ze aldus rechtstreeks concurrentie zullen ervaren van de geplande winkels; dat de vrijheid van handel en nijverheid weliswaar tot gevolg heeft dat een ondernemer de concurrentie van een andere ondernemer moet dulden, maar dat diezelfde vrijheid hem daarentegen ook de mogelijkheid biedt om zich op wettige wijze tegen een eventuele concurrent te verdedigen door onder meer gerechtelijke procedures in te stellen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de verzoekers, in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij naar eigen zeggen door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden sociaal-economische machtigingen kunnen lijden, in de eerste plaats een beschrijving geven van het project dat door de bestreden handelingen wordt toegestaan; dat ze aanvoeren dat het gaat om een hypermarkt met een bruto-oppervlakte van 36.103 m², elf middelgrote winkels met een bruto-oppervlakte van 23.476 m², een winkelgalerij met 100 boetieks met een bruto-oppervlakte van 31.270 m², alsook recreatievoorzieningen op een oppervlakte van 23.052 m²; dat ze in de tweede plaats aanvoeren dat de eerste verzoeker een minisupermarkt met een netto-oppervlakte van 250 m² heeft die 520 meter van de geplande vestigingsplaats vandaan ligt, dat de tweede verzoekende partij pralines en banketbakkerswaar verkoopt op een oppervlakte van 50 m² op 780 meter van die

toekomstige vestigingsplaats vandaan, dat de derde en vierde verzoekende partij leven van een 50 m² grote bakkerij die 600 meter van de geplande vestigingsplaats vandaan ligt, dat de vijfde verzoeker een 282 m² grote boekhandel heeft die 2 kilometer van de omstreden vestigingsplaats vandaan ligt en dat de zesde verzoekende partij een onderneming met een sociaal oogmerk is die een 70 m² groot restaurant heeft op 140 m van de vestigingsplaats vandaan en tot doel heeft laaggeschoolden een baan te helpen vinden; dat ze in de derde plaats aanvoeren dat de sector van de grootwinkelbedrijven zijn succes te danken heeft aan de verhoogde aantrekkelijkheid die ontstaat doordat verschillende winkels onder één dak worden samengebracht die alle gezinsbehoeften dekken, aan een zeer ruime keuze in alle gamma's van de aangeboden producten en aan de bijzonder lage prijzen; dat ze daaruit opmaken dat apart gevestigde handelaars zoals zij op geen van die hoofdaspecten in staat zijn daarmee te wedijveren, dat alle activiteiten van de handelaars-verzoekers ook zullen worden uitgeoefend in de winkels van de geplande handelsvestiging, dat ze samen een verkoopoppervlakte van 700 m² hebben en goed zijn voor 582.000 euro, terwijl ze moeten opboksen tegen een winkelcentrum van 50.000 m² dat goed is voor 247.000.000 euro; dat ze stellen dat hun omzet daardoor onder de rentabiliteitsgrens zal zakken met gevaar voor een faillissement; dat dit volgens hen geen argument in het belang van de zaak is, maar een constatering uit het gewestelijk ruimtelijk ontwikkelingsplan dat handelszaken in het centrum erop achteruitgaan wanneer warenhuizen worden gevestigd buiten het centrum en dat het college van burgemeester en schepenen van Estaimpuis tevoren een handelsvestiging voor een COLRUYT heeft geweigerd met als argument dat zo'n vestiging gevaren inhoudt voor de plaatselijke handelszaken, terwijl het project bescheiden was in vergelijking met de thans aangevochten handelsvestiging; dat de verzoekers van oordeel zijn dat hun moeilijkheden gemakkelijk te begrijpen zijn, dat alle een gevaar voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zullen lijden als de CORA-vestiging er komt;

Overwegende dat volgens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, "de schorsing van de tenuitvoerlegging (...) alleen kan worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen";

Overwegende dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor

de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker slechts aan de voormelde bepalingen kan voldoen als hij in zijn vordering tot schorsing concreet aantoonst dat de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling, als ze niet wordt geschorst, tijdens de procedure tot nietigverklaring grote gevolgen kan hebben die in de praktijk onomkeerbaar of moeilijk te herstellen blijken te zijn in het licht van de gevolgen van de nietigverklaring die ten principale wordt gevorderd; dat die regel verschillende logische gevolgen heeft:

- de bewijslast komt toe aan verzoeker die afdoende moet bewijzen dat het door hem aangevoerde nadeel ernstig en moeilijk te herstellen is;
- de vordering tot schorsing moet de nauwkeurige feitelijke gegevens bevatten aan de hand waarvan kan worden beoordeeld welke risico's de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing concreet zou kunnen inhouden;
- het aangevoerde nadeel moet door bewijsstukken worden gestaafd, tenzij het nadeel klaarblijkelijk is of niet wordt betwist;
- de Raad van State mag alleen rekening houden met de gegevens die in de vordering worden aangevoerd, aangezien de overwegingen die worden toegevoegd tijdens de pleidooien of in de schriftelijke stukken die niet bij de wet of de procedureregelingen zijn voorgeschreven, slechts als gewone inlichtingen gelden, tenzij ze niet worden betwist of ontegenzeggelijk doorslaggevend blijken;

Overwegende dat een eenvoudige vergelijking van de afmetingen van de respectieve handelszaken van de verzoekers met die van het project dat het voorwerp uitmaakt van de sociaal-economische machtigingen waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevorderd, op zich niet tot de conclusie kan leiden dat die tenuitvoerlegging de verzoekers, *ipso facto* en klaarblijkelijk, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat geen enkele conclusie kan worden getrokken uit de omstandigheid dat het project voor de vestiging van een COLRUYT-winkel, op

een overigens niet nader bepaalde plaats, in het verleden is geweigerd; dat dit soort winkel, waar voornamelijk levensmiddelen worden aangeboden, met een beperkt verzorgingsgebied en geringe aantrekkelijkheid, immers niet met het omstreden project kan worden vergeleken;

Overwegende dat de angst die het geplande winkelcentrum de verzoekers inboezemt voor hun beroepsvooruitzichten, hoewel die natuurlijk begrijpelijk is, op zichzelf evenmin als bewijs kan worden beschouwd van het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Overwegende dat de perceptie van de door de verzoekers gevreesde verandering genuanceerd is beoordeeld door het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie, precies wegens de aantrekkelijkheid van het geplande winkelcentrum; dat het gunstige advies dat dit comité op 13 juni 2002 in verband met de stad Moeskroen heeft verstrekt immers in het bijzonder als volgt is gemotiveerd:

" CRITERIUM 1: RUIMTELIJKE LOKALISATIE VAN HET HANDELSAPPARAAT

a/ Verband tussen het geplande verkooppunt en de gemeente van vestiging

De aanvraag ingediend door de NV CORA, zoning industrieel, 4ème rue, te 6040 Jumet, betreft de vestiging van een winkel- en recreatiecentrum aan de rand van de N511, de N 512 en de A17 te 7711 Moeskroen (Dottignies) en 7730 Estaimpuis (Saint-Léger en Evregnies). De totale bruto bebouwde oppervlakte bedraagt 113.301 m², en de netto verkoopsvloeroppervlakte 50.028 m².

Het project zal worden uitgevoerd in twee gemeenten, te weten enerzijds Moeskroen, deelgemeente Dottignies, en anderzijds Estaimpuis, deelgemeenten Saint-Léger en Evregnies.

Moeskroen telt zowat 52.500 inwoners. Het is een kleine stad met voldoende uitrustingen, die een supralokale functie vervult over een vrij beperkt hinterland (Dottignies, Herseaux, Luigne en een deel van Estaimpuis). Het hinterland is immers beperkt door de aantrekkingskracht van steden die zich op een hoger niveau bevinden in de hiërarchie der steden, zoals Kortrijk en Doornik in België en Roubaix of Rijsel in Frankrijk, maar eveneens Tourcoing, de pool van de Rijselse agglomeratie, qua belangrijkheid vergelijkbaar met die van Moeskroen.

Moeskroen is een supralokaal centrum, niet alleen wegens zijn centraal gelegen handelsactiviteiten, maar ook wegens de aanwezigheid van twee stedelijke winkolkernen, te weten de wijken Risquons Tout en Mont Aleux. De handelsinfrastructuur van Moeskroen staat volledig in verhouding tot de stedelijke uitstraling ervan.

Moeskroen maakt voorts deel uit van een uitgestrekte conurbatie, die onder meer bestaat uit de steden Rijsel, Tourcoing, Roubaix en Villeneuve d'Ascq. Moeskroen kan in zekere zin een pool ter ondersteuning van die uitgestrekte agglomeratie vormen.

In die grensoverschrijdende context moet Moeskroen dus rekening houden met steden van een hoger of van een vergelijkbaar niveau. Over de grensoverschrijdende ruimte van de Rijselse metropool wordt overigens een alomvattende en strategische bezinning gehouden uit het oogpunt van ruimtelijke ordening en economische ontwikkeling. De gemeenten Doornik, Moeskroen, Kortrijk, Roeselare en Rijsel hebben immers binnen de GPCI (Grensoverschrijdende permanente conferentie van intercommunales) een samenwerkingsakkoord gesloten via hun intercommunale, teneinde een schema van grensoverschrijdende ontwikkeling uit te werken. Het Comité zegt perplex te staan tegenover het feit dat binnen die samenwerkingsstructuur geen enkel debat is gehouden omtrent een dermate omvangrijk project, dat uitstraalt over een zo uitgebreid verzorgingsgebied.

Het onderzochte project behelst twee entiteiten: een winkelcentrum (hypermarkt, tuincentrum, middelgrote winkels en boetieks) en een recreatiecentrum (bioscoop met 17 zalen, bowling, themarestaurants). Het complex zou in totaal 132 exploitaties moeten tellen. Het project past in de optiek van "fun shopping", d.w.z. vrijetijdswinkelen en het samen aanbieden van shopping- en recreatiemogelijkheden.

Het project is niet gepland in de centrale entiteit, maar in de deelgemeente Dottignies en twee deelgemeenten van de gemeente Estaimpuis, Saint-Léger en Evregnies. Het zal gelegen zijn aan de kruising tussen de N511, de N512 en de A17 Kortrijk-Doornik. De toegang tot het net van autosnelwegen en tot de snelwegen die Moeskroen verbinden met Doornik of Kortrijk, en met de dichtbevolkte streek rond Rijsel is dus vrij gemakkelijk. Door de gekozen vestigingsplaats kan het geplande complex aldus ook zijn aantrekkingskracht uitoefenen vanuit de Franse helft van de grensoverschrijdende regio rondom Moeskroen. Gehoopt wordt dat een dermate groots winkelcomplex een groot cliënteel uit Frankrijk kan aantrekken, en tegelijk de vlucht van koopkracht naar Frankrijk enigszins zal beperken.

Er kan worden betreurd dat de rol en de plaats die Moeskroen inneemt in de hiërarchie van de Belgische gemeenten, niet in overeenstemming zijn met de omvang van dit project. De grensoverschrijdende context waarin dat project gezien moet worden, mag evenwel niet uit het oog worden verloren. In de regio zijn het verloop van de bevolking en de veranderingen in de socio-economische aantrekkingspolen vrij groot. Daarom mag men zich niet blind staren op de rol van de gemeente Moeskroen zelf, en nog minder op die van Estaimpuis, maar moet de regionale pool rondom Rijsel in zijn geheel in aanmerking worden genomen, alsook de zeer ruime invloedssfeer van het project, daar Moeskroen zich bevindt ten noordoosten van een dichtbevolkte regio.

b/ Evenwicht tussen het centrum en de periferie

Het project is gepland op zowat zes kilometer van het eigenlijke centrum van Moeskroen en zou dus in de periferie ervan worden uitgevoerd.

Het stadscentrum telt een groot aantal kleine winkels. Het centrum is vrij groot, maar de dichtheid en de concentratie zijn gering. Het is kwalitatief weinig aantrekkelijk en weinig hoogstaand, wat een zekere neerwaartse evolutie en leegstaande handelspanden verklaart (bijvoorbeeld: Molensstraat, de vroegere Sarma in de Menenstraat, ...), alsook afgedankte bedrijfsgebouwen die een nieuwe bestemming kunnen krijgen als handelspand (de vroegere fabrieken Mottes nabij het station, ...).

In dat opzicht is de vrees voor een vlucht uit het centrum naar de periferie zeer reëel, daar het project van een winkelcentrum een zeer ruime waaier van consumptieproducten aanbiedt, inzonderheid handelsactiviteiten en diensten die in het algemeen de aantrekkingskracht van stadscentra uitmaken, zoals kledingzaken, zaken voor vrijetijdsartikelen en horeca, te meer daar die activiteiten een grote plaats innemen binnen het huidige project.

De tenuitvoerlegging van een zodanig project gaat niet samen met een beleid dat erop gericht is om de verplaatsing van polariserende activiteiten naar de periferie af te remmen, bepaaldelijk de handel, en om het behoud, of zelfs de uitbreiding, van die activiteiten in de stads- en dorpskernen te bevorderen. Doordat dit type van handelszaken naar de periferie verhuist, raakt het aanbod verspreid over het grondgebied en neemt de polariserende functie van de steden en de woonkernen af. Die leidende beginselen zijn overigens terug te vinden in het Schéma de Développement de l'Espace Régional (SDER).

Gelet op de omvang van het project, zal het een aantrekkingskracht moeten hebben over een ruimer verzorgingsgebied dan de streek rond Moeskroen en zal het nieuwe consumenten moeten aantrekken om rendabel te zijn. Toekomstige klanten van zulk een complex, dat een zeer ruim aanbod aan horecaproducten bezit en ruime parkeermogelijkheden aanbiedt, kunnen eveneens het stadscentrum aandoen, ofschoon dit enigszins vervallen is.

Het evenwicht tussen het centrum en de periferie zou wegens het gebrek aan dynamisme van het stadscentrum niet te zeer te lijden hebben onder de vestiging van dat complex (het aantal leegstaande handelspanden bedraagt zowat 16%). Het complex zou zelfs een gunstige invloed erop kunnen hebben, doordat een groter aantal consumenten aangetrokken wordt.

(...)

CRITERIUM IV: DE CONCURRENTIELE WEERSLAG OP DE BESTAANDE HANDEL

a/ Verband met de bestaande handelsvoorzieningen

De aanvraag die is ingediend door de NV CORA, zoning industrieel, 4ème rue te 6040 Jumet, beoogt het vestigen van een winkel- en recreatiecentrum langs de N511, de N512 en de A17 te 7711 Moeskroen (Dottignies) en 7730 Estaimpuis (Saint-Léger en Evregnies). De bruto bebouwde oppervlakte zou 113.301 m² bedragen en de netto verkoopsvloeroppervlakte zou 50.028 m² bedragen.

De aanvrager kondigt voor 2005 een omzetcijfer aan van 223,1 miljoen euro voor geheel het winkelcomplex, en voor 2007 een van 246 miljoen euro.

Gelet op deze cijfers zal de vestiging onmiskenbaar een terugslag hebben op de reeds gevestigde handelszaken, niet alleen in Moeskroen, maar ook in Doornik, Kortrijk, Menen, Kuurne... Die gevolgen zullen zich vrij verspreid voordoen. Rekening houdend met de handelsvoorzieningen in Moeskroen, die uitgebreid zijn, doch wat verouderd en soms van povere kwaliteit, zou de vestiging van dit project een toonaangevende rol kunnen spelen voor het centrum zelf van de stad. Aangezien het project een hoge aantrekkingskracht heeft, zou het nieuwe consumenten kunnen aantrekken die het centrum zelf van de gemeente zullen aandoen.

b/ Evenwicht tussen het centrum en de periferie

Gelet op de omvang en de aard van de diensten en producten die in het complex zullen worden aangeboden, bestaat het gevaar dat het project een weerslag heeft op het evenwicht tussen het centrum en de periferie van Moeskroen. Een verstoring van het evenwicht tussen het centrum en de periferie voor onder meer de gemeenten Doornik, Moeskroen, Kortrijk en Menen, is onvermijdelijk als het project tot stand komt, te meer daar sommige stadscentra thans een terugval beleven, inzonderheid Moeskroen en Kortrijk.

Het zou daarentegen bepaalde commerciële trends kunnen ombuigen in de conurbatie van Rijsel en klanten terugbrengen naar het Belgische gedeelte van dit geheel";

Overwegende dat in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van Moeskroen staat dat "het schepencollege de argumenten en het besluit van het Sociaal-Economisch Comité overneemt" en tegelijk toch enig voorbehoud maakt en eigen bedenkingen uit; dat de verwerende partij in die zaak, onder het onderzochte punt "Evenwicht tussen het centrum en de periferie" het volgende heeft opgemerkt:

- "
1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het project allerm minst in het stadscentrum kan worden gevestigd gelet op de ruime oppervlakte, het ontbreken van een beschikbare oppervlakte van 350.000m² (met inbegrip van de parkeerplaatsen) in het stadscentrum en de weerslag die de exploitatie van zulk een project heeft, inzonderheid in termen van verkeersstroom.
 2. De belangrijke beginselen die worden uiteengezet onder meer in het "Schéma de Développement de l'espace régional" (SDER) en die ertoe strekken het verplaatsen van de polariserende activiteiten van de stadscentra naar de periferie af te remmen en zulke functies, waaronder de commerciële functie, opnieuw te ontwikkelen in het hart van de steden en dorpen, doelen bij voorrang op buurtwinkels, op welk begrip het project geen betrekking heeft.
 3. Zoals het Sociaal-Economisch Comité voor de Distributie erop wijst kan de vestiging van het project in de periferie bovendien voordelig zijn voor het stadscentrum en voor de polariserende activiteiten die er worden geëxploiteerd, inzonderheid doordat het project in de regio een groot aantal consumenten kan aantrekken die geneigd zouden zijn hun activiteiten voort te zetten in het stadscentrum.
 4. Het schepencollege is bijgevolg van mening dat het project eerder kan bijdragen tot het revitaliseren van het stadscentrum van Moeskroen, dan dat het negatieve gevolgen zou hebben voor dat centrum";

Overwegende dat die beoordelingen van het Sociaal-Economisch Comité mutatis mutandis dezelfde zijn wat de aanvraag betreffende de gemeente Estaimpuis betreft; dat het college van burgemeester en schepenen van die gemeente van zijn kant geoordeeld heeft "dat het project, omdat het nabij het stadscentrum ligt, wegens de omvang ervan en de aard van het aangeboden assortiment, een ondersteunende rol kan spelen in het beleid dat erop gericht is het stadscentrum te doen heropleven";

Overwegende dat de verzoekers als argument voor het gevaar voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel geen enkel gegeven aanvoeren dat enige twijfel doet rijzen omtrent de zojuist vermelde genuanceerde beoordelingen waarin de veranderingen worden belicht die het project onvermijdelijk zal meebrengen, maar waarin ook wordt gewezen op de positieve gevolgen die de buurtwinkels, zoals die van de verzoekers, ten goede kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekers kritiek hebben op die beoordelingen en dat dus moet worden onderzocht of het desbetreffende middel ernstig is;

Overwegende dat de verzoekers een middel, het vijfde van hun verzoekschriften, ontleen aan schending van de artikelen 2 en 11, § 3, van de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen en schending van de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 8 augustus 1975 tot vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het onderzoek van de vragen tot handelsvestiging, aan onjuiste, tegenstrijdige en ontoereikende motieven, aan schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de verplichting om bestuursbeslissingen zorgvuldig voor te bereiden, alsook aan kennelijke dwaling omtrent de beoordeling; dat ze tot staving van het middel aanvoeren dat bij de bestreden handelingen toestemming wordt gegeven om aan de stadsrand een megacomplex te bouwen, met de vermelding dat dit de bestaande handelszaken in het stadscentrum ten goede zou komen; dat die beoordeling volgens de verzoekers onjuist, niet gewettigd, slecht ingeschat of in strijd is met andere punten van de motivering; dat ze aanvoeren dat in de bestreden handelingen afdoende had moeten worden gemotiveerd waarom voor die ligging is gekozen en geen vermeend positief gevolg had mogen worden vermeld; dat ze aanvoeren dat helemaal niet is aangetoond dat het project niet in het stadscentrum kan worden gebouwd; dat ze stellen dat een ligging in het voorstedelijke gebied kon worden overwogen in plaats van op percelen die voor landbouwdoeleinden worden gebruikt; dat ze niet begrijpen welk positief gevolg de vestiging van dat complex kan hebben op de winkels in het stadscentrum; dat ze opmerken dat de betrokken instanties hun bedenkingen bij de vestigingsplaats van het project hebben geuit en dat er sprake is van een kennelijke dwaling omtrent de beoordeling;

Overwegende dat de Raad van State, die alleen kennis mag nemen van kritiek op de wettigheid van de bestreden handelingen of op een eventuele dwaling omtrent de beoordeling, zich niet mag uitspreken over de vraag of deze of

gene ligging geschikt is om er een handelszaak te vestigen; dat in dat verband moet worden opgemerkt dat de verwerende partijen gebonden zijn door de ligging die de aanvrager van de vergunning heeft gekozen, alsook door de omvang van het project en niet bevoegd zijn om ambtshalve een andere ligging of een andere omvang in de plaats te stellen;

Overwegende dat het niet tegenstrijdig is een winkelcentrum aan de rand van een stad toe te staan en te oordelen dat dat winkelcentrum kan bijdragen tot een heropleving van het stadscentrum en dat het succes van de nieuwe winkels op de bestaande handelszaken kan afstralen;

Overwegende dat de verzoekende partijen alleen stellen dat het uitgangspunt dat de voorgenomen vestiging van een winkelcomplex in de periferie gunstige gevolgen zal hebben, onjuist of niet bewezen is, zonder dat ze daarbij op zijn minst aangeven waar dat project van ongeveer 35 hectare in het stadscentrum had kunnen komen of, concreet, in welk opzicht dat motief onjuist is;

Overwegende dat het gewestelijk ruimtelijk ontwikkelingsplan volgens artikel 13, § 1, van het Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium (WWROSP) "inrichtings- en ontwikkelingsmogelijkheden biedt voor het hele grondgebied van het Waalse Gewest"; dat dit plan slechts indicatieve waarde heeft en geen bindend juridisch instrument is; dat er voor de verzoekers dus geen grond is om administratieve handelingen te bekritisieren in het licht van een niet-bindend document dat opties inhoudt; dat de kritiek van de verzoekers niet kan worden gestaafd door de adviezen die zijn ingewonnen voor andere administratieve handelingen dan die waarvan de schorsing van tenuitvoerlegging wordt gevorderd en die uitgaan van organen die, in tegenstelling tot het Sociaal-Economisch Comité, geen specifieke bevoegdheid op het gebied van het economisch beleid hebben; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat daaruit volgt dat de verzoekers niet aantonen dat de beslissingen waarvan de schorsing van tenuitvoerlegging wordt gevorderd hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zouden kunnen berokkenen;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten die vervuld moeten zijn wil de Raad van State de schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden

handelingen kunnen bevelen; dat de vorderingen tot schorsing niet kunnen worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken ingeschreven onder de nrs. 137.156/XIII-3004 en A.137.160/XIII-3006 worden samengevoegd voor de rechtspleging in kort geding.

Artikel 2.

De verzoeken tot tussenkomst ingediend door de naamloze vennootschap CORA en de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Economie, worden ingewilligd voor de rechtspleging in kort geding.

Artikel 3.

De verzoeken tot tussenkomst ingediend door de stad Wattrelos en de stad Roubaix worden afgewezen voor de procedure in kort geding.

Artikel 4.

De vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handelingen worden afgewezen.

Artikel 5.

De kosten voor de verzoekschriften tot tussenkomst ingediend door de naamloze vennootschap CORA en de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Economie, bepaald op 500 euro, komen ten laste van de verzoekers.

De kosten voor de verzoekschriften tot tussenkomst ingediend door de stad Watrelos en de stad Roubaix, bepaald op 500 euro, komen ten laste van laatstgenoemde steden) ten belope van elk 250 euro.

De beslissing over de overige kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, rechtsprekend in kort geding, op zestien oktober tweeduizend drie door:

de Hr.	HANOTIAU,	kamervoorzitter,
Mevr.	GUFFENS,	staatsraad,
de HH.	DAOUT,	staatsraad,
	SCOHY,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

G. SCOHY

M. HANOTIAU

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.